

Al-Kassar i el compte suís

Xavier Vinader

"El judici de Ginebra a al-Kassar, amb estretes relacions amb el CESID, pot causar sorpreses. Escapolit de la justícia espanyola jurant que era un bon noi, els magistrats suïssos potser no en tindran prou amb això."

Aquesta setmana, el milionari siríà Monzer al-Kassar no la podrà passar com ha fet fins ara, prenent el solet a les terrasses de la seva luxosa residència de Marbella. A partir del dimarts, dia 19 de desembre, té una cita ineludible. L'esperen amb candeletes els jutges suïssos de la secció penal de la Tribunal de Justícia del cantó de Ginebra, que el faran seure a la banqueta, acusat d'un delictes d'emblanquiment de diners provinents del tràfic d'armes, de falsificació de document mercantil i d'associació mafiosa.

Monzer al-Kassar fou detingut per ordre del jutge Baltasar Garzón l'any 1992 en relació amb el segrest del vaixell italià Achille Laudo, va passar una temporadeta entre reixes i, per més que en el judici van sortir les seves implicacions en xarxes de tràfic d'armes, de drogues (la DEA va enviar un dels seus agents a testificar a Madrid) i en algunes operacions terroristes, al final, en una sentència sorprenent, fou absolt per l'Audiència Nacional espanyola.

Però, arran d'aquella detenció, el fiscal anticorrupció de la ciutat de Ginebra, Laurent Kasper-Anserment, va començar a investigar l'origen de més de sis milions de dòlars, descoberts en un compte secret que tenia al-Kassar a l'Audi Bank d'aquesta ciutat helvètica. Dos anys després, el fiscal suís veu clarament que els diners, que han estat blocats, provenen de les comissions que el financer siríà va rebre per haver fet d'intermediari en una operació de venda d'armes espanyoles els anys 1990-91 i que van anar a espetegar a Croàcia i a l'Argentina. L'operació, que al-Kassar mateix va batejar amb el nom en codi de "Nadia", fou camuflada com una exportació de cafè i de sucre, i van utilitzar fins i tot un certificat fictici de lliurament per compte de Iemen del Sud. Al-Kassar va fer servir una empresa polonesa de la seva propietat, denominada Cenrex Trading Corporation Ltd, per fer la compra d'unes quantes tones de material bèl·lic a la firma Unión Espanola de Explosivos i a algunes empreses més. Després, les armes van ser distribuïdes a partir del port de Gdansk per un vaixell amb el nom de "Nadia", que en va desembarcar la majoria, de forma clandestina, a la costa croata, a la mar Adriàtica. Una altra part del carregament es va desviar cap a l'Argentina, amb una escala prèvia a Síria. Aquest carregament incloïa unes dues-centes tones d'exogen, explosiu utilitzat especialment per fabricar granades. Però la cosa més interessant és que, el rastre d'aquest explosiu fou detectat per una unitat especial d'enginyers militars de l'exèrcit israelià, que va investigar l'atemptat contra la seu d'Asociación

Al-Kassar. La justícia suïssa l'espera.

Mutual Israelita Argentina (AMIA), ocorregut el 18 de juliol de 1994 a Buenos Aires, que va causar 104 morts i més de 150 ferits. L'equip d'experts israelians, dirigits pel general Zeher Ivne, van calcular que per a fer volar l'estructura de l'edifici de l'AMIA havien necessitat uns sis-cents quilos d'exogen, i tot seguit van descobrir que havia estat fabricat a les plantes de la Unión Espanola de Explosivos de Galdakano (Biscaia) i a Páramo de Masa (Burgos). Pels investigadors israelians l'atemptat contra l'AMIA de Buenos Aires era una represàlia per la captura, al sud del Líban, de Mustafà al-Dirani, un important dirigent de la milícia pro siriana Amal. Curiosament, el dia de l'atemptat contra l'AMIA al-Kassar era a Buenos Aires i el carregament d'explosius havia arribat tan sols unes jornades abans. A través de l'aeroport internacional d'Ezeiza, on manava un cap de duana d'origen siríà, anomenat Ibrahim al-Ibrahim, i ex-cunyat del president Carlos Menem. Fins ara Juan José Galeano, el jutge argentí encarregat del cas AMIA, havia designat els iranians com a responsables d'aquell atemptat terrorífic, però amb el temps aquesta pista ha anat perdent consistència i cada vegada és més clara la mà dels sirians darrere aquell fet. El judici de Ginebra contra al-Kassar pot causar sorpreses. El traficant siríà – amb estretes relacions amb el CESID, que l'ha utilitzat en diverses operacions secretes– es va escapolir de l'Audiència Nacional de Madrid jurant que era un bon noi. Però aquesta vegada, no crec que els magistrats suïssos es conformin amb la mateixa explicació.